Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

*„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"*

NUMMER 9 | 1. MAI 1923 | 2. AARGANG

Kultur og kristendom.

Det skulde jo være naturlig at de religiøse og kulturelle kræfter i samfundet gik haand i haand, men dette er som bekjendt ikke tilfældet; ti der eksisterer nu mer end nogensinde et spændt forhold mellem videnskap og kristendom. Forholdet er ikke bare spændt, det er næsten fiendtlig og kristendommen betragtes av nutidens dannede som noget nonsens, noget sludder som mangler al mulig eksistensberettigelse. Dette tror jeg at kristendommens ledere nedigjennem tiden har den meste skyld i. Idet de har holdt for meget paa de engang gjorte og overleverte meninger. Selv da naturvidenskapen gjorde det av med mange av de gamle forestillinger, saa vilde de ledende ikke gi sig. Folket hadde dengang, som vi alle vet ingenting at si. De ledende forstod at vilde de erkjende ting henhørende til kristendommen som liketil og tildels let forstaaelig, saa vilde det mysterium som de hadde omgit kristendommen med falde bort og den magt som de hadde over folkene være borte med det samme. Derfor begyndte de at forskanse sig bak en mur med døde dogmer og for at faa et endnu bedre tak paa folkene indførte de et flertal av deres egne ideer, for eksempel barnedaab, konfirmation, helgentilbedelse, munkevæsen, skjærsild og syndsforlatelse for penge.

Alt dette var beregnet paa det almene folk og vi vet at det ogsaa fandt gjenklang iblandt dem. Paa samme tid var det noksaa naturlig at enkelte individer ikke vilde

tro paa alt dette og tillot sig at protestere. Men ondet grep om sig paa en slik maate at alle fornuftige meninger ansaaes for usande og uholdbare. Tiden mellem apostlenes død og reformatorenes fremkomst var en mørkhetens og vankundighetens tid baade paa det kulturelle og religiøse omraade. Det var først da reformatorene kom frem og ved deres hjælp blev det baand sprængt som var lagt paa folkene, at der begyndte at vise sig tegn paa liv paa det videnskabelige og industrielle omraade. Mange vil kanske spørre om det var kristendommen som bevirket dette? Jeg vil svare ja. Gud som besidder al intelligens meddeler os ikke bare religion, nei, vi faar efterhvert som vi faar forstand paa det ene, et friere og sundere syn paa det andet. Ti kristendommen virker ansporende paa menneskene og den higer fremad mot fuldkommenhet. Man vil muligens spørre, naar nu kristendommen har denne virkning paa menneskene, hvorfor har den da ikke faat den utbredelse blandt de høiere klasser i samfundet som den burde og skulde ha? Jo av den grund at det som i almindelighet kaldes kristendom er noget som menneskene har lavet og det er altid saa med det som menneskene laver eller faar istand, at en eller anden ikke kan sympatisere med ham og hans meninger. Dette er noksaa rimelig, ti vi mennesker er alle ufuldkomne væsener og man kan ikke vente at vi skulde kunne forme en religion som kunde taale at staa for al kritik.

Heri ligger grunden til at der er saa mange sekter og partier og dette i forening med de forskjellige sekters daarlige grundvold og vaklende stilling har bevirket at de som var utrustet med en særlig god forstand og intelligens, stillet sig skeptisk ja fiendtlig overfor kristendommen. Dette kunde verden ha været spart for hvis kristendommens saakaldte ledere og repræsentanter opigjennem tidene hadde villet la sig lede av Guds aand og fulgt efter de raad og formaninger som hans søn og hans tjenere gav dem.

Dette misforhold eksisterte allerede paa Kristi tid og vi vet allesammen at det var blandt de fattige og ulærte han valgte sit ords forkyndere. Ti farisæerne og de skrift-

kloke stillet sig fiendtlig og avvisende mot ham og hans lære. Og saaledes har det været opigjennem tidene og nu mer end nogensinde. Det er faa lærde og videnskapsmænd i den kristne verden som hylder religionen, de fleste fornegter og staar imot den. Jeg sa i den kristne verden, ti vi som Sidste Dages Hellige betragtes i almindelighet ikke som kristne. Men det rare er, om jeg saa skulde si, at dette spændte, ja næsten fiendtlige forhold mellem kultur og kristendom ikke ekisterer hos os. Ti vi tror at videnskap og kristendom er nøie forbundne med hinanden. Jeg mener ikke at enhver av os skal bli videnskapsmand eller lærd. Vi har ikke alle faat den samme eller like stor begavelse; men vi tror at menneskene bør tilegne sig al den kundskap som de kan, da vi tror ingen blir frelst i uvidenhet. Vi kan læse i Mathæus evangelium 25 (14—40) hvor Frelseren fremsætter lignelsen om de 5 talenter.

Herav kan vi se at vi er ansvarlige for de talenter Gud har git os og at vi bør benytte dem til gavn for os selv og vore medmennesker. Man vil kanske si at denne lignelse tar sigte paa det religiøse. Selvfølgelig gjør den det, men som jeg før har sagt, efter som vi gaar frem paa det religiøse omraade og opfylder vore pligter *der* faar vi mere forstand paa det videnskabelige, alt eftersom vi er utrustet med forstand dertil. Jo mer av intelligens et menneske faar, jo mere ansvarlig er han, og alle av os skal paa dommens dag avlægge regnskap for hvorledes vi har benyttet vor tid og vore talenter, enten de var faa eller mange. *Reidar Waring.*

„De rene av hjertet."

Av ældste *Lloyd O. Svie.*

Raymond Canada.

Av alle ting er jeg mest taknemlig for en liten lekse som naturen har lært mig.

Mens jeg var paa min mission hændte det at jeg arbeidet i en del av landet hvor store vindstorme ikke hørte til sjeldenhetene.

En nat opstod en slik storm, en av de frygteligste som hadde været paa adskillige aar. Regnet trængte sig ind i enhver liten sprække og kløft. Huser, trær og telegrafstolper svaiet frem og tilbake og nogen av dem gav efter for vinden og faldt med store brak til jorden.

Hvor forandret alt var den næste morgen. Alting var rolig og fredelig. Intet, uten de ødelagte eiendomme, bar vidnesbyr om den frygtelige storm. Min kamerat og jeg besteg vore cykler og kjørte østover ind i landet til vort daglige arbeide som missionærer i Japan.

Efter omtrent en times kjøring kom vi til en furuskog som dækket fem eller seks acres av en bakkeskraaning. Mens vi stanset en stund for at hvile gik vi omkring og besaa os her.

Der var et stort antal trær som var ødelagt. Det var faa som hadde undsluppet stormens plyndring. Jeg forundret mig over at lægge merke til at de trær som var faldt ned var alle tørre og ormstukne indvendig. Barken og bladene var uberørt. Jeg fandt ut at det ville ha været ganske umulig før stormen at ha pekt ut de daarlige trær. Ikke desmindre hadde stormen været istand dertil med ufeiltagelig nøiagtighet.

Mange av de gode trær hadde lidt mere eller mindre tap av grenene. Nogen var forurettet ved at de av vinden omstyrtede trær var faldt paa dem. Men kun de som hadde været sterke og faste indvendig bestod prøven.

Der ligger heri en stor lekse til De Sidste Dages Hellige. «Den som læser, han forstaar.»

Fra «Improvement Era».
Oversat av *B. N.*, Drammen.

Renhet er en dyd.

Fra *„Millenial Star"*.

«Salige er de rene av hjertet ti de skal se Gud.» Dette var et løfte, som Jesus Kristus gav, da han holdt den herlige tale, som almindelig kaldes «Jesus bergprædiken». Tydelig, betegnende og kraftfuld er denne skjønne tale,

som vistnok maa ha fængslet den forsamlede skares opmerksomhet, og fyldt deres bryst med glæde, som elskede sandheten og bevirket anger hos hyklere og ugudelige, eller ogsaa optænde deres hjerter til vrede.

»De rene av hjertet!» Hvor faa er ikke værdige til denne benævnelse i denne hykleriske og underfundige verden! Fordærvede ved syndige ønsker og onde lidenskaper er menneskenes hjerter blit meget tilbøielige til ugudelighet, og en stor forandring maa sikkerlig finde sted, førend jordens beboere blir skikket til at staa for Herrens aasyn.

Gud er et væsen av pletfri renhet, og intet urent eller vanhelligt kan komme i hans nærværelse. Synd kan ikke bestaa for ham, ti hans herlighet er en «fortærende ild». Hvor urimelig er da ikke den læresætning, som nutidens teologer fremsætter for deres bedaarede tilhængere, at dersom de kun tror paa Jesu Kristi fortjeneste og føler anger over deres synder, skulde deres sjæle, naar de forlater deres jordiske tabernakler, likemeget hvor ugudelige deres vandel kan ha været, bli baaret paa englenes vinger til de himmelske boliger, hvor de i Guds nærværelse og i selskap med retfærdige fuldkomne mennesker skulde synge lovsange evendelig.

De allerstørste forbrydere, selv de, som har kronet deres vanhellige og syndige liv med utgydelsen av deres medmenneskers blod, blir med høitidelig alvor underrettet om at, dersom de kun fælder nogen taarer og sier, at de er sønderknust av anger, vil den korte dødsstund bringe dem ind i Jehovas evige boliger, ja like ind i Jesu favn.

Hvor forskjellig herfra ikke inspirerte mænds lærdomme. «Uten hellighet kan ingen se Gud.» Ti dette vite I, at ingen horkarl, eller skjørlevner, eller dranker, eller tyv, eller røver, eller uren, eller gjerrig, hvilken er avgudsdyrker, har arv i Kristi og Guds rike. La ingen forføre eder med forfængelige ord, ti for saadant kommer Guds vrede over vantroens barn.» «Ingen morder har det evige liv blivende i sig.» «Og intet urent skal komme ind i den (det nye Jerusalem) ei heller nogen, som øver vederstyggelighet og løgn, kun de som er skrevne i lam-

mets livsens bok.» Dette er inspirerte mænds ord, som skrev og talte med den Helligaands kraft.

Ingen kan bli skikket til at nyte samfund med Gud, uten at han tragter efter at bli ham lik. Hans veie er ikke som menneskenes veie, ei heller er hans tanker som deres tanker. Det vilde ikke bli til et himmerike for en uretfærdig at være i Guds nærværelse. Han vilde ingen lyksalighet finde der, hans følelser, vaner og anskuelser vilde være aldeles motsatte deres, som bor i den celestiale verden. og han vilde føle sig meget ilde tilpas i deres selskap.

Ta et udannet, ucivilisert menneske fra den laveste klasse i samfundet og før ham ind i en adelsmands elegante bolig, naar de fineste og mest utdannede av samfundet var tilstede, hvorledes vilde han føle sig i et saadant selskap? Utilpas og utilfreds, og han vilde søke til at komme bort saa hurtig som mulig.

Langt værre vil den føle, dersom han skulde bli ført ind i den celestiale verden, naar han var uvidende om Guds veie, naar han ikke hadde lært at avstaa fra sine grove jordiske vaner, eller var fremmed for en saadan ophøiet sfærens renhet og hellighet. Han vilde, ved ikke at kunne tilegne sig saadanne høie og ædle nydelser, føle sig i høieste grad utilpas.

Guds hellige imøteser en dag, da de skal opnaa alle de glæder og privilegier, som er forbeholdt de fuldkomne. De burde derfor med flid søke at berede sig for en saadan herlig tilstand, og mens de vinder erfaring og kundskap, altid bestræbe sig for at leve et renere og bedre liv.

De maa bli rene av hjertet. Alle handlinger utspringer fra en eller anden bevæggrund, hvis denne er moralsk og ren, vil ogsaa handlingen bli ren, dersom den derimot er uren, vil handlingen staa i forhold dertil. Sandhetens aand vil hos dem, der er besjælet av den, bære vidnesbyrd om deres attraaer og bevæggrunde er rigtige eller urigtige; og de som lytter til dens sagte hvisken, og handler efter dens tilskyndelse, vil være istand til at underkue alle uretfærdige begjæringer, og at kvæle i fødselen alle urene bevæggrunde. Ved det hellige prestedømme

vil de lære Guds vilje at kjende, og de vil faa kraft til at bekjæmpe enhver tilbøielighet til at handle imot den.

De maa lære at kontrollere sine tanker. Sjælens kræfter kan likesaa godt kontrolleres og styres som legemets. Alle urene tanker maa forjages og aandsevnerne anvendes til at styre tankernes strøm, saa at ikke en draape flyter utenfor renhetens kanal.

Kjærlighet til sandhet og retfærdighet for deres egen skyld maa rotfæstes i sjælen. Dersom de hellige adlyder Guds love og søke efter sandhetens principper, blot fordi de befales at gjøre saa, vil der altid være mulighet for dem at vende sig bort fra sandhetens bane og træde ut av retfærdighetens vei, men dersom de søker disse ting som følge av en inderlig kjærlighet til dem, vil de altid gaa fremad.

Et barn sies at være rent, naar det første gang aapner sine øine i denne vanartige verden. De, som i oprigtighet adlyder evangeliet, sies at være rene naar de stiger op fra daabens hellige bad, og dette er i en forstand fuldkommen sandt; men ifølge den betydning som Jesus la i ordene «de rene av hjertet,» er det dem, som naar de stilles midt imellem godt og ondt, at vælge det første og forkaste det sidste, og som, naar de støter sammen med dyd og last, elsker den første for dens egen renhets skyld og hater den sidste for dens egen urenhet, tiltrods for dens mange glimrende tillokkelser.

Aand og legeme er saa nøie forbundne, at den næsten i ethvert tilfælde paavirkes tilsammen av de samme omstændigheter; og da Guds aand ikke bor i urene tabernakler, maa de hellige ogsaa være rene paa deres legemer.

Jordens beboere er i denne tidsalder sunkne dybt i vederstyggelighetens morads som besmitter legemet, mange avskyelige ting utføres av millioner mennesker paa denne lysets og knndskapens dag, og i særdeleshet i de lande hvor befolkningen kaldes kristne.

Følgerne av disse laster viser sig ikke alene hos dem, som har gjort sig skyldige deri, men ogsaa hos deres efterkommere, der arvet sygdomme som utsuger deres jordiske tilværelses livskraft, og de vokser op med spiren til

den tilbøielighet indpodet i deres natur og styrter sig ut i den samme malstrøm, og til at vælte sig i den samme søle som deres forfædre, eller som en visnet knop, avfalden og død i deres ungdoms vaar, uten at kunne opfylde hensigten med deres skabelse.

For at undgaa saadanne eksemplers besmittende indflydelse, vil de som virkelig ønsker at være rene, og som ønsker at se en hellig sæd bli opreist til at tjene Herren, samle sig i kirkens skød i vesten og bli medlemmer av det samfund, som vil bli kaldt «Zion» — de rene av hjertet. Der vil de kunde indaande en ren, moralsk atmosfære, ren som bergvindene, der spiller i Efraims dale, og ved at se dydens skjønhet, undfange et saadant hat til lasten, at deres hjerter altid vil øve hellighet.

De Hellige maa ogsaa ha lyst til renlighet. Det synes meget underlig, at det skulde behøves at si noget angaaende dette emne, da renlighet er en væsentlig del av gudsfrygt, skulde man synes, at folk som sier, at de tjener Herren, aldrig skulde behøve noget raad i den retning. Men evangeliet er i de sidste dager, som fordum fornemmelig mottat av arbeidsklassens sønner og døtre, hvorav mange formedelst trykkende omstændigheter og deres forfædres vaner er blit opdrat i urenlighet, og behøver derfor at faa øinene aapnet for at kunne fatte deres egne forhold. Nedskriveren av disse linjer blev ved en viss leilighet kaldt til en syk som ønsket at bli salvet. Da jeg traadte ind i værelset, hvor den syke var, kunde den forpestede utdunstning, som der tjente til indaandning, ikke kaldes luft, ti den var alt for tyk og uren. Vinduet vilde uten tvil være blit forundret om det nogen gang hadde været aapnet, og vand vilde ha berørt gulvet med skræk. Jeg fandt manden angrepen av en sterk forkjølelse, samtidig av den forfærdelige sygdom — urenhet. Han hadde sterk feber — porene i hans legeme var uten tvil aldeles fyldt med gammelt smuds. Jeg vovet at foreskrive den syke nødvendigheten av at faa sit legeme vasket med sæpe og varmt vand fra hoved til føtter. Den syke hørte med forundring paa et saadant raad. men lovet dog med en mine som en der prøver paa et meget forunderlig fore-

tagende, at følge raadet. At lægge hænder paa en saadan person er ikke behagelig; men saadanne tilfælder forekommer, takket være Herren, ikke ofte, ti naar man sammenligner de Hellige med andre individer av samme klasse, saa staar de langt over dem baade i renslighet og renhet. Ikke destomindre er der leilighet til forbedring, og alle som ønsker samfund med Gud og engler, skulde gjøre renselsen av deres legemer og boliger til en del av deres beredelsesarbeide.

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Der er fugtige, milde, men mørke dager om vaaren og tidlig om sommeren, som glæder landmanden, da han vel kjender disses gode indflydelse paa markenes spæde grøde. Kulperiodens klima maa ha bestaat av en uavbrutt række med kanske litt mere fugtighet og mørke, og meget mere varme. Jorden maa ha været som et uhyre stort drivhus, dækket med fordunklet glas, hvorunder en frodig plantevekst av svak og porøs, men dog rank bygning florerte. At planteveksten maa ha været svær, kan vi let slutte os til, naar vi betragter de uhyre masser av stenkul som findes overalt i verden. Det er høist merkværdig, at fra ækvator til Melvilleøen i Ishavet, hvor nu frost uavbrutt hersker, og likeledes fra Spitsbergen til midt i Afrika, er plantelevningene i kulgangen ganske ensartet. Der synes at ha været kun ett klima paa jorden dengang, uten tvil foraarsaket av jordens indre varme. Vi bør ikke glemme, at Moses i sin beretning stiller landets hævning og plantevekstens indtrædelse i samme geologiske tidsperiode, nemlig mellem den anden og tredje dag: «Og aftenen og morgenen var den tredje dag.» Førend dette tidsrum synes der ikke at ha været lysskifte, men derefter bestemte Gud solen, maanen og stjernene «til at skille imellem dagen og imellem natten, og de skulde være til tegn og til bestemte tider, og til dager og aar.» At solen og stjernene var

skapte længe forut, har vi ingen grund til at tvile om. Derfor kan vi med visshet anta, at de dengang først blev synlige paa jordens overflate.

12. kapitel.

Overensstemmelse mellem Mose bok og geologien.

Arters utvikling. — Dyrearters tilintetgjørelse. — Tidligste vandfugle. — Urtidens uhyrer. — Kjæmpemæssige landdyr. — Klimaets forandring. — Menneskets skabelse. — Ingen forbindelseslænke.

Geologene holder det for en regel, at mateialene for en revolution, enten politisk, moralsk eller socialistisk, er gjerne forutberedte. En revolution i tænkemaate og ideer er paa ingen maate en undtagelse fra denne regel. Denne tankeløse menneskemasse kan se med forundring paa synet av den pludselige omveltning; men den betænksomme iagttager vil lægge merke til begivenhetenes orden, og de kræfter, som længe hadde virket og forberedt menneskene paa tingenes nye tilstand.

Da Voltaire i slutningen av det attende aarhundrede anførte sine argumenter i tusental og slynget sine bitende bebreidelser mot den forfalskede kristendoms anførere, saa den almindelige menneskehet forbauset paa utfaldet derav, ti de vidste ikke at kræftene, som var aarsak dertil, længe forut hadde virket til dette maal.

Da Voltaire's og Thomas Paine's verker fremkom, var samfundet i en saadan tilstand at mange vedtok deres lære som en forløsning fra de dengang herskende utaaleligheter. Ydermere var mange villige til at følge dem i alle vantroens vilde sofisterier.

Den tids historie har for en stor del gjentat sig i den store videnskabelige revolution som har foregaat i det nittende aarhundrede. Da Hugh Miller skrev sit «Testimony of the rocks» var der dem som følte sig forvisset om at hans verk vilde omvelte Mose beskrivelser om skabelsen, og en forfærdelig allarm blev gjort om motsigelsen mellem stenenes historie og Bibelen. Senere hen fandt man at geologien beviste med uimotstaaelig vidnesbyrd tilværelsen, visdommen og godheten av en almægtig skaper. Saaledes

var der da Darwin, Huxley, Hooker, Spencer og andre frembragte for verden en masse kundskap angaaende arternes oprindelse og planternes og dyrenes utvikling, dem, som gjerne vilde ha fundet motsigelser mellem videnskapens opdagelser og Guds aabenbarte beretning. Men nu indrømmes der, at det vilde være like saa forunderligt og vilde like saa meget behøve Guddommens ubeskrivelige almagt «til at frembringe alle de forskjellige og merkværdige arter av organisk liv fra en enkelt spire, som til at kalde dem frem til liv ved anden speciel skabelsesmaate. I virkeligheten skylder vi disse filosofer vor tak for at ha saa nøie utforsket naturen og fordi de har overleveret os saamange høist interessante og vigtige fakta.

Det hører sandsynligvis med til den guddommelige plan, at arter skulde utvikles fra et lavere til et høiere trin. Vi ser dette ved forbedringen av vore forskjellige hus- og trækdyr saavel som ved fugleartene, og likeledes ved sammenligning av de nulevende vilde dyr med levningene av urtidens saurier, der engang streifet omkring paa jorden. Læren om «naturlig valg» eller «de ædlestes overleven», som Huxley kalder den, er ogsaa en av naturens love. Vi ser dette fremstillet i vor tid i menneskeracenes og dyreartenes historie. De svakere menneskeracer gaar gradvis tilgrunde, mens de nationer, som besidder de høieste fysiske, aandelige og moralske fortrin, utstrækker sit herredømme paa jorden. I dyrenes historie er det samme tilfælde. Den vældige, ubændige okse, Cæsars Urus, har været utryddet siden romernes tid. Auroken, en anden okse, hvis levninger ofte findes i samme stenlag som utdøde dyrearter, vilde likeledes blit aldeles utryddet om ikke der ved offentlig edikt nogen faa av dem var blit bevarte i Lithuanias skove. De kjæmpemæssige fugle, Dinernis og Aptornis, er for kort tid siden utdøde. Fuldstændige skeletter av dem er endnu opbevarte i Christchurch Museum paa New Zeeland. Det vises, at disse fugle var omtrent 12 fot i høiden. Dodoen, en svær klodset fugl paa 50 punds vegt, med løse, dunede fjær og korte ubrukelige vinger, lik en nys utklækket kylling, blev utryddet for kun 150 til 200 aar siden. Apteryxen

i Australien, der av alle levende fugle mest ligner nogen av de utdøde arter, lever endnu, men er like ved at utdø. Løven, tigeren, uroksen, elefanten, rinocerossen og alle de vildeste og største dyr, blir endog nu ved civilisationens fremskriden utryddet av jorden. Avvekslingsloven er, som Darwin sier, sand indenfor visse grænser. Enhver maa f. eks. indrømme, at der er sked en stor forandring paa svin, naar de av vore bedste slags sættes ved siden av vildsvinet, hvorfra de nedstammer. Dog kan der intetsteds findes nogen forvandling av arterne. Om vi f. eks. skulde spore hestens herkomst tilbake gjennem et tusen generationer, vil vi finde at det oprindelige dyr var ogsaa en hest, skjønt kanske en meget daarlig slags. Av alle levende dyr og levninger av avdøde arter, skjønt tusener forskjellige slags er blit opdaget, kan der ikke iblandt landdyrene og alt, hvad der hører til skabelsens høiere orden, findes et eneste eksempel paa forvandling. I alt dette ser vi en god overensstemmelse med den hellige skrift: «Og Gud sa: Jorden utgi levende dyr efter sit slags, fæ og orme og (vilde) dyr efter sit slags; og det skedde saa.»

Sandt nok fortæller Huxley os, at de forskjellige dyrs embrye er meget lik hverandre, saa at de i deres tidligste tilværelsesperiode ikke kan kjendes. Men hvad gjør dette til saken? Det viser kun skaberens plans enhet, hvilken kanske er verdens største karakteristik. Derhos lærer det os noget om menneskets uvidenhet og skrøpelighet. Med al videnskapens hjælp formaa vi ikke at se de fineste ordninger av atomene, hvilke ved utvikling frembringer en skilpadde eller en fugl, en hund eller et menneske. Hvem vil si at et pallads blev utviklet eller utsprang fra en hytte fordi de var bygget av meget like materialer, eller fordi nogen av værelserne i den var like? Hvorfor skulde da den store bygmesters arbeide betviles, fordi han gir spirerne av forskjellige skabninger magt til selvutvikling efter et vist mønster, som senere skal fuldkommes i vidt forskjellige organismer.

Atter gjøres det spørsmaal: Er det ikke sandt at de mest lærde og paalidelige geologer har opdaget i stenenes

beretninger om urtiden de uimotstaaeligste beviser for, at de tidligste fugle var av en forunderlig krypende slags? At i enkelte tilfælder var det vanskelig at avgjøre, hvilke karaktertræk var sterkest og nærmet dem mest, enten til krybdyrene, flaggermusene eller fuglene? Disse dyr var sandsynligvis amfibiske og levet baade paa land og i vand. Nogen arter findes endnu i Meksiko og Sydamerika, som er av samme slags eller meget lik de utdøde arter, som indehar den dobbelte karakter av baade land- og vanddyr. Nogen av disse er paa høiere end det for deres klasse almindelige utviklingstrin, og fra saadanne, som aander ved hjælp av geller og kun kan leve i vandet, blir til lungedyr som kan leve ute av vandet.

Er det ikke likeledes sandt, at levningene av de tidligste fugle hentyder til, at de maa ha hat meget tilfælles med vandfugle, saasom vor tids traner, maaker og pelikaner? Nogen av dem har ikke hornagtige neb, som vor tids fugle har, men derimot lignet deres hoder mere krypdyrenes. Ei heller var deres vinger altid bedækket med fjær, men i mange tilfælde lignet mere flagermusens, og deres føtter hadde megen likhet med krypdyrenes. Nu vil skeptikeren si: Er det ikke mulig at krypdyr og fugle levet paa jorden førend dyrenes skabelse. Endvidere er det ikke mulig at fugle og krypdyr er blit utviklet fra den samme oprindelige art, istedet for som Moses beretter, at Gud gjorde de vilde dyr paa jorden efter sit slags?

Stop litt min ven, det er nu vel bekjendt at disse erklæringer er kun forestillinger, tilsynelatende mulige, men intetsteds vist at være sandhet. Om vi indrømmer alt hvad den vantroende forlanger, la os nøiagtig læse den hellige skrift og se, om der virkelig er nogen motsigelse. Og Gud sa: Vandet utgi mangfoldige vrimlende dyr, (som har) levende sjæle, og fugle o. s. v. I alt dette er der ingen motsigelse mellem geologiske og bibelske erklæringer. Paa den anden side er de i teksten brukte ord saadanne, som kunde lede den studerende til at tro, at fuglene oprindelig hadde hjemme i vandet.

I første Moseboks 1. kap. 21. vers læser vi, at «Gud skapte de store hvalfiske» (ordet oversat sjøuhyrer) «og alle slags

levende og rørende dyr, som vandet utgav mangfoldigen efter sit slags, og alle slags fugler med vinger, efter sit slags.» Her ser vi likeledes, at vandet igjen er fremstillet, som om det skulde være likesom en opfostrende mor til baade fugler og de lavere arter av levende dyr. Læg ogsaa merke til, at ordet «skape» er kun brukt 3 ganger i hele denne beretning; først med hensyn til jordens skapelse, næst om sjøuhyrenes. og sidst om menneskets skabelse.

Mens aabenbaring lærer os, at den periode, da vandet skulde utgi mangfoldigen, var i den følgende epoke til den, hvori planteveksten begyndte, vidner geologien om, at der kun er faa levninger av dyreliv, før vi kommer op til nyere stenlag end dem, hvori plantelevningene findes saasom kulgangene.

Ikke før vi naar kridt-tidsmaalet, finder vi dyrelevninger i mængde. Nyere undersøkelser har vist, at kridt bestaar for størstedelen av skaller av enhver grad av opløsning; nogen i deres fuldkommenhet, andre sønderbrudte, og atter andre smuldrende hen til fint støv. Nogen av disse skaller er saa smaa, at det vil ta 1800 av dem ved siden av hverandre i en række til at naa 1 tomme i længde. Kanske ingen menneskelig forstand kan gjøre sig et begrep om et saadant dyrelivs mængde. Det er ikke at undres over, at Moses kunde si, at havet utgav mangfoldigen.

I denne epoke er det, vi finder de første levninger av skaldyr, som er saa ganske almindelig i stene av ethvert land; likeledes levninger av utallige smaa fiske, som er saa almindelig i Amerika. Og atter lærer geologien os, at «fugle først viste sig i dette tidsrum». Ingen brudstykker av fugle er endnu blit opdaget i ældre stene end kridtet.

Det er kun i de lag, der er dannet senere end kridtet, at vi finder de uhyrer, som næsten kunde ryste jorden med sine fottrin og piske havets bølger til skum. For dem som ikke befatter sig med at undersøke forsteningene, er nogen av disses størrelse næsten utrolige. Man tænker sig et uhyre paa 120 fots længde, med tænder 11 tommer gjennemsnit, og med øine, hvis hule var mer end 18 tommer i bredde; og vi kan se, at Mosse beretning er kor-

rekt, som sier: «og Gud skapte de store uhyrer (hvalfiske).» Om dette tidsrum sier Le Cente: «det var fortrinligvis et tidsrum av krypdyr.» Der er nu kun 6 slags store krypdyr over femten fot lange paa hele jorden — 2 i Indien, 1 i Afrika og 3 i Amerika — og ingen over 25 fot i længde. Dog har man i dette stenlag fundet i England alene fem forskjellige slags store saurier fra 20—60 fot lange, og i de Forenede Stater var krypdyrenes mangfoldighet endnu større, ti mange har fundet ikke mindre end 147 forskjellige slags, og de fleste var av kjæmpemæssig størrelse. Blandt disse har man 50 arter av Mosasaurer, 70—80 fot lange, foruten et stort antal av kjæmpeskilpadder. Disse er nogen av de levninger, som endnu er opbevarte. Men forsteningene av hvilkensomhelst tidsperiode repræsenterer kun en del av de dengang levende dyr. At jordens klima dengang var ensformig og varmt, er tilstrækkelig bevist. Alle store krypdyr findes nu kun i de tropiske og varme egne, men levningene av disse uhyrer er spredt over alle verdensdeler, fra Ny-Zeeland til Spitsbergen. I alt dette ser vi en mærkværdig overensstemmelse mellem Moses beretning og geologiens. (Forts.)

Misbruk av magten fører let til tap av al magt, likesom virkning følger av aarsak.

Hvad du ikke tør si en mand i øine, maa du heller ikke si paa han bak.

Den som tror noget utretter ogsaa noget, vantroen dræper handlekraften.

Ankomst.

Ældste A. Richard Petersen med hustru og datter, som er beskikket til missionspræsident over den norske mission, ankom til Kristiania den 9. april.

Daab.

Følgende personer blev døpt i Trondhjem 1. april av ældste Geo. A. Widsten:

Hans Bakken, Ingar Bakken, Bertha Bakken, Dagny Sommervold, Valborg Halvorsen, Alfrid Hagen og Agnes Hagen.

Haandspaalæggelsen utførtes av missionspræsident Aug. S. Schow og ældsterne Karl Jensen og John Øien.

Avløsning.

Ældsterne Geo. A. Widsten og Hans Heggen samt str. Karoline Martiniussen og Augusta K. Olsen er avløst med tak og ære for vel utført arbeide i den norske mission.

Om Bønnen.

Hvad dig end møter, kjære ven
I livet paa din vei,
Fortæl det alt til Frelseren;
Ti han vil hjælpe dig.

Om du er skyldig mangefold,
Og hjertet dømmer dig,
Om Herren synes døv og kold
Saa glem dog bønnen ei.

Om venner dig miskjender end
Og verden driver spot,
Din Jesus, syndres bedste ven,
Her fik den samme lod.

Og om du ei kan bede saa
Fortræflig som du vil,
Du kan jo bede daarlig da,
Ti Herren lytter til.

Herre tag i din sterke haand
Alle som trofast vil bli
Hjælp at knytte kjærlighets baand
Han naade til alle vil gi.

Marie Olsen, Skien.

INDHOLD:

Kultur og kristendom	129	Ankomst	143
„De rene av hjertet."	131	Daab	144
Renhet er en dyd	132	Avløsning	144
Filosofien av evangeliet	137	Om bønnen	144

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.